

Ὁ Ματθαϊκὸς Ἱερεὺς π. Ἀνδρέας Σίντινιεβ Εἶναι «Παλαιοημερολογίτης Οἰκουμενιστῆς»

Ὁ Ἱερεὺς π. Ἀνδρέας Σίντινιεβ μένει εἰς μίαν ἄκραν πτωχικὴν στέγην εἰς τὸ Μενίδι Ἀθηνῶν, ὀλίγον παρὰ τὸ πλούσιον «ἠσυχαστήριον» εἰς τὸ ὁποῖον μένει ὁ Ἐπίσκοπος Κήρυκος με τὴν ὑπηρέτριά του.

Ὅταν ἐρωτήθηκαν οἱ π. Ἀνδρέας καὶ ἡ Σύζυγός του «Πῶς ἀντέχεται νὰ παραμένετε ἐδῶ στὴν ὑποκρισίαν τοῦ Κηρύκου;» ἀπεκρίθησαν: «Ποῦ νὰ πάμε;»

Μετὰ μεγάλης λύπης παρουσιάζομεν τὸ παρακάτω κείμενο τοῦ π. Ἀνδρέα καὶ τὰ τελικὰ συμπεράσματά του που ἀποδείχνουν τὴν μετριοπάθειάν του εἰς θέματα πνευματικὰ (λόγω ἴσως τῆς πτωχικῆς οἰκονομικῆς καταστάσεώς του).

Διότι παρ' ὅλο που ἐφανέρωσεν εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ Κηρύκου τὴν πίστην του ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι που ἐχειροτόνησαν τὸν Βίκτωρα Λέου «δὲν εἶχαν οὔτε ὁμολογία, οὔτε ἀποστολικὴ διαδοχὴ», ὅταν ὁ Κήρυκος ἠνώθη μαζί τους Ἐπισκόπους που ἔχουν τὴν διαδοχὴ τους ἀπὸ τὸν Βίκτωρα, ὁ π. Ἀνδρέας ἐδέχθη τὴν ἀπόφασιν (!!!) καὶ παραμένει ἐνωμένος χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν. Εἰς τὴν εἰσήγησίν του ὁ π. Ἀνδρέας παρουσιάζει τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Βερολίνου Σεραφεῖμ (ὁ ὁποῖος ἐχειροτόνησε τὸν ἡγέτη τῶν Ρουμάνων Ἐπισκόπων) ὡς ΚΑΚΟΔΟΞΟΝ, ἐνῶ παρουσιάζει τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χιλῆς Λεόντιο (ὁ ὁποῖος ἐχειροτόνησε τὴν Ἱεραρχίαν τῶν Ἀκακιακῶν) ὡς ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ. Καὶ ὅμως ὁ Κήρυκος καὶ ὁ Γκουτζίδης ἐδέχθησαν τοὺς Ρουμάνους χωρὶς καμμίαν χειροθεσίαν, οὔτε συγχωρετικὴν εὐχὴν, ἐνῶ διὰ τοὺς Ρώσους Διασπορᾶς καὶ τοὺς Ἀκακιακοὺς ἀπαιτοῦν ἀναχειροτόνησιν!!!

Διὰ τοῦτο παρουσιάζομεν τὸ κείμενο τοῦ ἰδίου τοῦ π. Ἀνδρέου Σίντινιεβ που ἐκατάθεσεν εἰς τὴν Σύνοδον τοῦ Κηρύκου ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΤΩΝ ΡΟΥΜΑΝΩΝ.

Τὸ κείμενον τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ π. Ἀνδρέας παρουσιάζεται εἰς τὰς ἐπομένας σελίδας:

Προσθέτω και την εισήγηση μου την οποία απηύθυνα προφορικά κατά τη διάρκεια της Συνόδου 8/21.02.2008.

Σύντομος και περιεκτική παρατήρηση σχετική με τη χειροτονία του επισκόπου Βίκτωρα Λέου.

Σχετικά με τη χειροτονία του επισκόπου Βίκτωρα Λέου, η οποία πραγματοποιήθηκε το έτος 1948 υπό του μητροπολίτου Βερολίνου Σεραφείμ Λάντε, του αρχιεπισκόπου Βιέννης Στεφάνου Σεβμπο και του επισκόπου Φιλίππου Γκαρντνέρ του Ποτσνταμ δεν μπορούμε να παραλείψουμε τα παρακάτω:

1. Στη βιογραφία του επισκόπου του Ποτσνταμ Φιλίππου Γκαρντνέρ λέγεται ότι εν έτη 1945 ο επίσκοπος Φίλιππος εγκατέλειψε το ιερατικό του αξίωμα και νυμφεύθηκε. Επομένως η συμμετοχή του στη χειροτονία του Βίκτωρα εν έτη 1948 φανερώνεται αναμφίβολα ως αδύνατη και άκυρη.

Επίσκοπος του Ποτσνταμ Φίλιππος Γκαρντνέρ

2. Σχετικά με τον μητροπολίτη Σεραφείμ Λάντε ο μακαριστός π.Επιφάνιος Τσερνόβ έγραψε:

«... έγινε απόπειρα να σπείρουν τα ίδια ακριβώς ζιζάνια (δηλαδή να φυτέψουν την καινοτομία στο πρόσωπο της Ζώσας Εκκλησίας - π.Α.) στη Ρώσικη Εκκλησία της Διασποράς. Το σχέδιο ήταν απλό: έπρεπε να μολυνθεί και αυτός ο αγρός του Θεού με τα ίδια ακριβώς ζιζάνια (δηλαδή τις καινοτομίες - π.Α.). Γι αυτόν τον υπομονευτικό σκοπό καταλληλότερος υποψήφιος ήταν ομολογουμένος ο επίσκοπος Σεραφείμ Λάντε, ο οποίος, ήτο δυο φορές νυμφευμένος στη Ρωσία, ήτο προσηλυτισμένος στην καινοτόμα «Ζώσα Εκκλησία», η οποία τον χειροτόνησε σε

επίσκοπο, υπό την προστασία του κου Γκουμπελμάν-Γιαροσλάβσκι (αρχηγό αντιθρησκευτικής οργάνωσης στη Ρωσία), ο οποίος ως τέτοιο άφησε να βγει στο εξωτερικό, στη Γερμανία. Εδώ αυτός επιδείκνυε τον εαυτό του μεγαλόφωνο αντιμπολσεβίκο. Εν τούτοις, το παρελθόν του αποκαλύφθηκε, ότι ήτο χειροτονημένος από τη καινοτόμο ουκρανική « Ζώσα Εκκλησία». Όμως αυτό το περιστατικό δεν εμπόδισε την πνευματική του καριέρα. Το "επισκοπικό αξίωμά" του ήτο επικηρωμένο από τη Σύνοδο της Εκκλησίας της Ρώσικης Διασποράς ακόμα πριν τον (Β' Παγκόσμιο) πόλεμο. Με τον ερχομό του Χίτλερ στην εξουσία, η πολιτική του θέση/αξία αυξήθηκε. Οι Ναζιστές τον ονόμασαν "ηγέτη της Ορθοδοξίας". Αυτός ήτο πολιτικά αναγκαίος γι' αυτούς (τους ναζιστές) ενώ το "εκκλησιαστικό" του παρελθόν δεν τους ενδιέφερε, πόσο μάλλον αφού η αντιμπολσεβική Ρώσικη Εκκλησία της Διασποράς τον δέχτηκε στην ιεραρχία της. Η Σύνοδος τον ανέδειξε σε αρχιεπίσκοπο και μετά σε μητροπολίτη. Και όλα αυτά παρά το ζωσο-εκκλησιαστικό παρελθόν του. Ήταν επίσημα δηλωμένος ως ρωσο-Γερμανός, στην έδρα του Βερολίνου και της Γερμανίας, καθ' ην στιγμήν ήτο ανεπίσημα υπό την ισχυρή προστασία ενός τιτλούχου Γερμανού (Harvey Fireside. Icon and Swastika Rus. Research Cent. Harvard, 1971, p.77).

Αργότερα, κατά τη διάρκεια του β' παγκοσμίου πολέμου εμφανίζονται ακόμα δύο επίσκοποι με καινοτομική χειροτονία: οι Ιγνάτιος Ζερεμπρβσκι και Νικόλαος Αβτονομοβ. Αυτοί έγιναν δεκτοί από τη Ρώσικη Εκκλησία της Διασποράς ως επίσκοποι. Ο πρώτος έλαβε την έδρα της Βιέννης και ο δεύτερος του Μόναχο. Χάρη όμως στις ενεργητικές αντιδράσεις ορθοδόξων ποιμνίων, ιδιαιτερώς ο κόσμος από τη Σοβιετική Ρωσία, αυτοί οι επίσκοποι γρήγορα ξεσκεπάστηκαν και διώχθηκαν από τις έδρες τους. Όμως η μοίρα του μητροπολίτου Σεραφείμ Λάντε ήταν διαφορετική, εξαιτίας του ότι είχε έρθει από το σοβιετικό κράτος πολύ νωρίτερα και του ότι παρέμενε στην έδρα του Βερολίνου ήδη επί πολλά έτη. Ακόμα και το ειδικό βάρος του στο Γ Ράιχ ήταν μεγάλο... Εν καιρώ ο αρχιερέας της Ε.Ρ.Δ. αρχιεπίσκοπος Χιλής Λεόντιος, στο παρελθόν κατακομβίτης, έτυχε να συναντήσει προσωπικά τον μητροπολίτη Σεραφείμ Λάντε, και στο πρόσωπο του αναγνώρισε τον γνωστό παράγοντα της Ζώσας ψευτοεκκλησίας της Ρωσίας και δίγαμο ιερέα. Από εκείνη τη στιγμή αληθινή βιογραφία του μητρ. Λάντε αποκαλύφθηκε εντελώς. Κατά την αρχιερατική σύνοδο ο αρχιεπίσκοπος Λεόντιος κατέθεσε έκθεση γι' αυτό και απαίτησε να ενεργήσουν κατά του καινοτόμου και ψευτομητροπολίτου Σερ. Λάντε σύμφωνα με τους

κανόνες της Αγίας Εκκλησίας. Αλλά η Σύνοδος παρέκλιση από τη μόνη νόμιμη κανονική απόφαση.

Βλέποντας αυτά ο αρχιεπίσκοπος Λεόντιος προέβει σε καινούρια δήλωση προς την ιερατική σύνοδο, πως με τον κλήρο που είναι χειροτονημένος από αυτόν τον ψευτοεπίσκοπο και λαοπλάνο Λαντε, που αυτοαποκαλείται "ορθόδοξος αρχιεπίσκοπος" δεν μπορεί και δεν πρόκειται να συλειτουργήσει. Και αν ακόμα συναντήσει στην επαρχία του κάποιον από αυτόν τον κλήρο, θα του απαγορευθεί να λειτουργήσει αφού δεν είναι χειροτονημένος από γνήσιο επίσκοπο αλλά από τον αιρετικό και ψεύτη που δεν έχει αρχιεροσύνη. Λέγοντας αυτά ο αρχιεπίσκοπος Λεόντιος εκτός από το εκ πρώτης όψεως αρχικό ζήτημα εννοούσε και κάτι άλλο συγκεκριμένο. Για κάποιο ιδιαίτερα ασυνήθη και ανεξήγητο λόγο ο κόμης Γεώργιος Πάβλοβιτς Γκράμπε - ο οποίος είχε λάβει στις 12 Αυγούστου 1931 τη σημαντική θέση του πρωτοσύγκελου της Ε.Ρ.Δ. - στις 12 Ιουνίου 1944 χωρίς την ευλογία του πρωτοιεράρχου Μητροπολίτου Αναστασίου, δέχτηκε να χειροτονηθεί ως ιερέας από τον ψευτομητροπολίτη Σεραφείμ στο Μόναχο. Όμως στην επίσημη βιογραφία του, της οποίας συγγραφέας είναι ο ίδιος ο κόμης, προσπαθεί να δικαιώσει και ν' αθώσει τον εαυτό του δηλώνοντας ότι δέχτηκε τη χειροτονία του σε ιερέα από τον μητρ. Σεραφείμ επειδή ήταν ήδη αποφασισμένο από τον Μητρ. Αναστάσιο ("Ορθόδοξη Ρωσία", 1979. Ν11). Συγκεκριμένα αυτή τη χειροτονία εννοούσε ο αρχιεπίσκοπος Λεόντιος δηλώνοντας πως αυτός σαν ζωντανό μάρτυρα από τη Σοβιετική Ένωση διαμαρτύρεται κατά της χειροτονίας αυτής την οποία δέχτηκε ο πρωτοσύγγελος της Ε.Ρ.Δ. Γκράμπε διότι και ο χειροτονημένος και ο χειροτονήσαντας δεν έχουν κανένα ιερατικό αξίωμα. Τί ανδρεία και τί τόλμη πρέπει να έχει αυτός ο οποίος στην Γερμανία εκείνης της εποχής διαμαρτύρεται εναντίον υψηλά ιστάμενων Γερμανών... Θα λέγε κανείς ότι ο άνθρωπος τον οποίο η Εκκλησία τοποθέτησε στη θέση να προσέχει την εκτέλεση των κανόνων της Αγίας Εκκλησίας - που σύντομα ο ίδιος, "εν αγνοία" (μακάρι να ήταν πραγματική αγνοία) τους καταπάτησε, - η πρώτη του αντίδραση θα πρεπε να ήταν εκείνη ακριβώς τη στιγμή να δηλώσει ότι αφαιρεί το ιερατικό του αξίωμα το οποίο έλαβε σε ιερατική χειροτονία από πρόσωπο που δεν είχε καμία ιεροσύνη... Όμως αντίθετα στην κανονική αυτή οδό ο Γκράμπε διάλεξε την οδό της απολογίας της χειροτονίας. Σε αυτήν την αντικανονική υπόθεση ο Γκράμπε είχε αντικανονική επιτυχία. Ο Μητροπολίτης Σεραφείμ Λάντε παραμένοντας μέχρι το θάνατο του στην Ε.Ρ.Δ. τελεύτησε εις μνήμη μητροπολίτου. Αλλά και αργότερα από το θανατό του ανοίγοντας το προσωπικό του αρχείο αποδέχτηκε ότι

αυτός δυο φορές είχε απευθυνθεί στον ψευδοπατριάρχη Μόσχας Αλέξιο με παράκληση να τον δεχτεί με το επισκοπικό του αξίωμα στο πατριαρχείο της Μόσχας. Αλλά η απάντηση ήταν αρνητική, συμφωνούσε να τον δεχτεί μόνο ως ιερέα. Εκπληκτικό είναι με ποια ευκολία θριάμβευσε η αντικανονική γραμμή του "νομικού" Γκραμπε. Τα περισσότερα μέλη της Συνόδου αποφάσισαν να κλείσουν τα μάτια τους στην υπόθεση Λαντε και Γκραμπε. Μ' αυτό το τρόπο οι περισσότεροι ιεράρχες της Ε.Ρ.Δ. εξέφρασαν σαφέστατα την καινοτομική στάση τους απέναντι στους κανόνες της Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας... Αλλά η υπόθεση δεν περιορίστηκε στην σύγκρουση μεταξύ του Λεοντίου και των υπολοίπων αρχιερέων. Αυτό άγγιξε άμεσα και το κύρος/ γόητρο του Πατριάρχη Τύχωνος. Αφού είναι γνωστό πως ο ίδιος Πατριάρχης έδωσε ανάθεμα στους καθοδηγητές της καινοτόμας Ζώσας Εκκλησίας στις 23 Νοεμβρίου 1922. Στην εγκύκλιο του Πατριάρχη αναφέρεται: "Στα δύσκολα χρόνια της δοκιμασίας μας, στα χρόνια του θριάμβου του σατανά και της εξουσίας του αντίχριστου, όταν μπροστά στα μάτια μας με καινούριους ιούδες-προδότες από το γένος μας, σχίζεται ο άραφος χιτων του Χριστού-Αγίας Ορθόδοξης Εκκλησίας. Εμείς σύμφωνα με το πρωτοαρχιερατικό καθήκον μας καλούμε όλους τους υιούς του Θεού να στέκουν ισχυρά και ανδρεία για την πίστη μας και την υπεράσπιση της Αγίας Εκκλησίας μέχρις δεσμών, αίματος και θανάτου εάν απαιτήται και απαγορεύουμε ν' αναγνωριστεί η Ζώσα Εκκλησία αφού είναι ίδρυμα του αντίχριστου... Αυτό γράφουμε προς γνώση σας, ότι με την εξουσία που μου έδωσε ο Θεός αναθεματίζω τη Ζώσα Εκκλησία και όποιον έχει την οποιαδήποτε επικοινωνία με αυτούς..." Όμως, όπως βλέπουμε, ο Γεώργιος Γκράμπε υιοθετεί ξεκάθαρη στάση, πρόδηλης υπερασπίσεις της Ζώσας Εκκλησίας και των καινοτόμων. Αυτός δέχεται ως γνήσιο επίσκοπο αυτόν, ο οποίος έλαβε τέτοιο όνομα/ τέτοια αξία από τη "Ζώσα Εκκλησία" από τον Γκούμπελμαν και με ευχαρίστηση δέχετε τη χειροτονία από τον καινοτομικό επίσκοπο. Και, κατ' αυτό τον τρόπο, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία στο ότι ο Γ. Π. Γκραμπε πέφτει κατ' ευθείαν στο ανάθεμα του αγίου Πατριάρχου Τύχωνα. Πόσο μάλλον, όταν περίπου σε ένα χρόνο, στις 7 Δεκεμβρίου του 1923 ο Πατριάρχης εντυπώνει καινούρια εγκύκλιο κατά της καινοτομίας Ν160, παρ. 5, στην οποία αναφέρονται τα παρακάτω: "οι ενεργητικοί συνεργάτες των καινοτόμων δεν πρέπει να κατέχουν υπεύθυνες και διοικητικές θέσεις, ακόμα και μετά τη μετάνοια τους δεν μπορούν να εκλέγουν στα Συνέδρια και στις Συνόδους. Αυτό εξίσου αφορά τόσο τον ψευτομητροπολίτη Λάντε, όσο και τον Γ.Π.Γκραμπε. Ιδιαίτερος μετά τη καινοτόμα χειροτονία

του στο βαθμό του ιερέα, αυτός δεν μπορεί να είναι ούτε Πρωτοσύγκελος, ούτε Γραμματέας της Συνόδου της Ρώσικης Ορθόδοξης Εκκλησίας της Διασποράς».

Όπως φαίνεται από τα γραπτά του πατρός Επιφανίου ο Σεραφείμ Λάντε ήτο καινοτομικός επίσκοπος, τον οποίο η Ε.Ρ.Δ. έλαβε αντικανονικά ως επίσκοπο στην ιεραρχία της. Και πραγματικά από τη βιογραφία του εμείς μαθαίνουμε:

Σεραφείμ Λαντε, μητροπολίτης Βερολίνου και Γερμανίας.

Σεραφείμ Λαντε, μητροπολίτης Βερολίνου και Γερμανίας
Με εθνικότητα γερμανική, γεννήθηκε στα 1883 στην πόλη Λέιπτσιχ σε προτεσταντική οικογένεια. Στα 1904 πέρασε στην Ορθοδοξία. Τέλειωσε την ιερατική σχολή της Αγ. Πετρούπολης το 1907 και την ιερατική Ακαδημία της Μόσχας (1912-1916) με τον τίτλο του διδάκτορος θεολόγου. 18 Μαΐου 1907 - 1 Σεπτεμβρίου 1912 - ιερέυς στον καθεδρικό ναό του Νοβγκοροντ.

(Από το 1916 - τέλη 1919 διδάσκαλος στην ιερατική σχολή του Χάρκοβ. Ήτο νυμφευμένος. Η σύζυγος του Μαρίνα Σεργκέεβνα Ιβάνοβα - στις 27 Ιανουαρίου 1920 τελεύτησε στην Αικατερινούπολη).

Παρέκκλινε στο καινοτόμο σχήμα ακόμα από την αρχή του.

Το 8(21).09.1923 στο Χάρκοβο χειροτονήθηκε ως επίσκοπος. Τη χειροτονία τη διέπραξε ο καινοτόμος μητροπολίτης Ποίμην (Πέγκοβ).

Μητροπολίτης Ποίμην (Πέγκοβ).

Το 1924 γίνεται καλόγερος.

Ήτο πρωτοσύγκελος της καινοτόμου ουκρανικής Συνόδου.

Το 1923-1927 επίσκοπος του Αχτήρ (καινοτόμος).

Το 1927-1927 επίσκοπος του Ιζούμσκ (καινοτόμος).

Το 1927-1929 επίσκοπος του Ζμίεβσκ (καινοτόμος).

Το 1929 με επίσημη άδεια του σοβιετικού κράτους μετέβει στη Γερμανία. Έγινε δεκτός στη Σύνοδο της Ρώσικης Διασποράς και προβιβάστηκε σε

επίσκοπο του Μονάχου και της Βαυαρίας.

Το 1929-1938 επίσκοπος του Μονάχου και της Βαυαρίας (Ε.Ρ.Δ.).

Το 1938-1939 επίσκοπος του Ποτσταμ (Ε.Ρ.Δ.).

Από το 1939 μητροπολίτης Βερολίνου και Γερμανίας (Ε.Ρ.Δ.).

Το γεγονός ότι τον δέχτηκε στην ιεραρχία της η Ε.Ρ.Δ. σημειώνουν ακόμα και οι απολογητές του σερβιανού Πατριαρχείου Μόσχας ως απαράδεκτο και σκανδαλώδες:

«Το φθινόπωρο σύμφωνα με απαίτηση της εξουσίας, η «Καρλοβάτσκι» Σύνοδος (Ρώσικης Διασποράς) έπαυσε και έβαλε σε αργία τον επίσκοπο Βερολίνου Τύχωνα και στη θέση του έβαλαν τον αρεστό στους ναζιστές και Γερμανό Σεραφείμ Λαντε. Εξαιρετικό παράδειγμα "απόλυτης ανεξαρτησίας" από αθεϊκή εξουσία. Η μοίρα του και το κανονικό κύρος του ήταν πολύ ενδιαφέροντα. Ήτο χειροτονημένος επίσκοπος από τους καινοτόμους της Ουκρανίας (μεταξύ των οποίων ήτο και ο περιβόητος Αλέξανδρος Ββεντένσκι) και έγινε δεκτός ως επίσκοπος από τον μητροπολίτη Αντώνιο με μετάνοια. Αυτό έχει

πολύ ενδιαφέρον λαμβάνοντας υπ' οψιν ότι ακόμα και ο άγιος Πατριάρχης Τύχων και όλοι οι επίσκοποι της ρώσικης Εκκλησίας είχαν αποφασίσει για τις άκυρες χειροτονίες των απόλυτα πρόδηλων σχισματικών και των άλλων καταπατητών των αγίων κανόνων, τους οποίους τελικά έθεσαν τις χειροτονίες τους εκτός κανόνα.»

(Από άρθρο ιερέως Δανιήλ Σισόεβ. «Εκκλησία της Ρώσικης Διασποράς - σχήμα ή αίρεση;»).

Παντρεμένος «Μητροπολίτης» Αλέξανδρος Ββεντένσκι, αρχηγός Ζώσας Εκκλησίας με τη γυναίκα του και τα παιδιά του. Έλαβε μέρος στη χειροτονία του Λάντε.

Είναι φανερό ότι ο διορισμός του Λαντε στη Ρωσική Διασπορά εξαρτήθηκε όχι από κανονικούς/πνευματικούς αλλά από πολιτικούς λόγους, με άλλα λόγια η Ε.Ρ.Δ. είχε ανάγκη από Γερμανό επίσκοπο, ο οποίος μπορούσε ελεύθερα να ενεργήσει στις συνθήκες της ναζιστικής Γερμανίας. Ακριβώς γι αυτόν τον λόγο δέχτηκαν τον Λαντε με το επισκοπικό του αξίωμα.

Μετά το τέλος του β' παγκοσμίου πολέμου και της ήττας των Γερμανών η Σύνοδος της Ε.Ρ.Δ. δεν είχε πλέον την ανάγκη του Λαντε και άρχισαν μεταξύ τους οι διενέξεις.

Στις 25 Μαρτίου 1946 ο Λαντε γράφει σε μια προσωπική του επιστολή:

«...Τώρα εγώ βγήκα από μέλος της ιερατικής Συνόδου. Είναι σαφές, βέβαια, γιατί ο μητροπολίτης Αναστάσιος πήρε τέτοια στάση απέναντι μου. Αυτός πρέπει να παρουσιαστεί ως αντίμαχος της Γερμανίας. Μα, εγώ είμαι Γερμανός.» (Β. Ν. Γιακουνιν. Εξωτερικές Σχέσεις ο Πατριαρχία της Μόσχας και επέκταση της δικαιοδοσίας της στα χρόνια του παγκ. πολέμου 1941-45. Κεφ.4).

Και από άλλο έγγραφο μαθαίνουμε πως ο Σεραφεΐμ Λάντε έκανε προσπάθειες να εισχωρήσει στο Πατρ. Μόσχας:

«Το 1947 ο μητροπολίτης Βερολίνου Σεραφεΐμ Λάντε σε συζήτηση με τον πρωθιερέα Α. Ζακιμπαλσκιμ είπε: Δεν μου έμεινε πολύς χρόνος ζωής. Δεν μπορώ να λειτουργήσω αντίθετα προς τη συνείδηση μου. Τον Πατριάρχη (Αλέξιο Ι) τον θεωρώ πλήρως νόμιμο και κανονικό. Με το ένα πόδι στέκομαι στον τάφο. Την ορθοδοξία τη δέχτηκα με φρόνηση.... Τώρα πριν το θάνατο έχω την επιθυμία να πεθάνω εν ειρήνη με τη Ρώσικη Ορθόδοξη Εκκλησία. Ο Αναστάσιος γνωρίζει τις διαθέσεις μου γι αυτό προσπαθεί με όλες τις δυνάμεις του να με διώξει από τη Σύνοδο. Αργά ή γρήγορα μεταξύ μας θα επέλθει ρήξη.... Αν για κάποια αιτία δεν μπορέσω να πετύχω την είσοδο μου στη δικαιοδοσία του Πατριαρχείου της Μόσχας τότε θα μπω στην υποταγή του Οικουμενικού Πατριάρχου».

(Κρατικού Αρχείου Ρώσικης Ομοσπονδίας Απόφθεγμα 6991. Κατάλογος 1.Φυλλάδιο 129 Τόμος 1. Σελ. 185).

Όμως το Πατριαρχείο της Μόσχας αρνήθηκε ν' αναγνωρίσει την "καινοτόμο" χειροτονία του σε επίσκοπο, ενώ αυτός δεν επιθυμούσε με το αξίωμα του ιερέα να ενωθεί με το Πατριαρχείο της Μόσχας.

Το πόρισμα από όλες αυτές τις πληροφορίες δεν είναι παρηγορητικό. Ο μητροπολίτης Σεραφεΐμ Λάντε δεν είχε ούτε γνήσια Αποστολική Διαδοχή, ούτε γνήσια Ομολογία Πίστεως. Η πρόσληψη του στη Ε.Ρ.Δ. δεν έγινε σύμφωνα με τους κανόνες της Εκκλησίας αλλά σύμφωνα με πολιτική αναγκαιότητα της Ε.Ρ.Δ., έπρεπε να υπάρξει στη σύσταση της καθαρόαιμος Γερμανός. Γι αυτό η Ε.Ρ.Δ. εντελώς απήφησε το γεγονός της καινοτομικής χειροτονίας του και τον δέχτηκε μόνο με τη δημόσια μετάνοια του (σύμφωνα με πληροφορίες του Γκραμπε). Ακόμα και το Πατριαρχείο της Μόσχας δεν δεχόταν τους καινοτόμους με τέτοιο τρόπο. Κατ αυτό τον τρόπο, το ν' αναγνωρίσουμε τον Σεραφεΐμ Λαντε ως κανονικό επίσκοπο είναι αβάσιμο.

3. Ο τρίτος επίσκοπος - Αρχιεπίσκοπος Βιέννης Στέφανος Σεβμπό.
Γι αυτόν διαβάζουμε στη βιογραφία του:
Σεβμπο Συμεών Ιωσηφοβιτς γεννήθηκε το 1872 στην περιοχή Τελούσσα του Μινσκ.
Το 1894 τελείωσε την ιερατική Σχολή του Μινσκ.
Το 1896 εκάρει ιερέυς και υπηρετούσε στο Μινσκ. Το 41 χήρεψε.
Το 1919 ήτο εφημέριος στην Πολωνία. Πολεμούσε ενάντια της Αυτοκέφαλίας της Πολωνικής Εκκλησίας αλλά στην 1940 αναγνώριζε το Σέργιο και το Πατριαρχείο της Μόσχας και άρα υπέπεσε στο Σερβιανικό σχίσμα.
Το 1941 εισχώρησε στην "Αυτοκέφαλη Λευκορώσικη Εκκλησία".
Το 1942 εκάρει μοναχός και το ίδιο έτος χειροτονήθηκε στο Μινσκ σε επίσκοπο του Σμόλενσκ και Μπριανσκ της Λευκορώσικης Αυτοκέφαλης Εκκλησίας. Τον χειροτόνησαν ο μητρ. Μινσκ Παντελεήμων, ο επίσκοπος Βενέδικτος του Γκρόντο και ο επίσκοπος Φιλόθεος του Μογκιλιόβ. Από το Μάρτιο του 1943 ο επίσκοπος Στέφανος ήτο διευθυντής της επαρχίας Πόλοτσκ και Βίτεμσκ.
Το 1943 ήρθε σ' επαφή με την Εκκλησία της Διασποράς και μετά την έξοδο του στη Γερμανία ενώθηκε μαζί της.
Το 1946 του ανατέθηκε η επισκοπή της Βιέννης και της Αυστρίας.

Αρχιεπίσκοπος Βιέννης Στέφανος Σεβμπό

Ας εξετάσουμε τους επισκόπους που χειροτόνησαν τον Στέφανο:

Ο μητρ. του Μίνσκ Παντελεήμων - που έγινε επίσκοπος πριν την επανάσταση - δεν αναγνώριζε το αυτοκέφαλο της Πολωνικής Εκκλησίας αλλά στην 1940 αναγνώριζε το Σέργιο και το Πατριαρχείο της Μόσχας και άρα υπέπεσε στο Σεργιανικό σχίσμα. Ο επίσκοπος Βενέδικτος του Γκρόντο ήτο χειροτονημένος το 1941 στη Μόσχα από Σεργιανούς επισκόπους. Ο επίσκοπος Φιλόθεος Ναρκο του

Μογκιλιόβ ήτο θεολόγος και κληρικός της Αυτοκέφαλης Πολωνικής Εκκλησίας, την οποία έλαβαν αυτοκεφαλία του από το νεοημερολογίτικο Οικουμενικό Πατριαρχείο. Τέλειωσε τη σχολή της Χάλκης και χειροτονήθηκε σε επίσκοπο το 1941 από τους μητροπολίτες Παντελεήμων και Βενέδικτο σύμφωνα με εντολή του Διονυσίου, αρχηγού της Αυτοκέφαλης Πολωνικής Εκκλησίας. Το 1971 ήταν ένας από αυτούς που έκανε τη "χειροθεσία" των Ματθαί'κων στην Αμερική. Οσον αφορά τη Λευκορώσικη Αυτοκέφαλη Εκκλησία, αυτή ιδρύθηκε σύμφωνα με εντολή της γερμανικής εξουσίας της οποίας αρχή ήταν: "κάθε χωριό - με τη δικιά του εκκλησιαστική δικαιοδοσία".

Δηλαδή όσον αφορά την Λευκορώσικη Αυτοκέφαλη Εκκλησία εκτός της Ε.Ρ.Δ. και της Γερμανικής εξουσίας κανένας και ποτέ δεν την αναγνώρισε.

Αλλά για μας σημασία έχει προέλευση της Αποστολικής τους Διαδοχής; από το Πατριαρχείο της Μόσχας και από κληρικούς της Πολωνέζικης Νεοημερολογίτικης Αυτοκέφαλης Εκκλησίας. Και έγινε δεκτός στην Ε.Ρ.Δ. ως επίσκοπος χωρίς μετάννοια.

Το συμπέρασμα λοιπόν για τη χειροτονία του επισκόπου Βίκτωρα Λεου είναι πως δυστυχώς οι επίσκοποι που έλαβαν μέρος σ' αυτήν δεν έχουν ούτε κανονική χειροτονία, μήτε γνήσια Ομολογία Πίστεως και γι αυτό η χειροτονία του Βίκτωρα Λεου δεν είναι κανονική απο πλευράς Αποστολικής Διαδοχής και Ομολογία Πίστεως.

Το θέμα της Αποστολικής Διαδοχής της Ρουμανικής Εκκλησίας χρειάζεται πολύ προσοχή και ζυγισμένη απόφαση.

Ιερέυς π. Ανδρέας Σιντινιέβ.
8/21.02.2008

Καὶ ἐνῶ ἔγραψεν τὰ ἀνωτέρω ὁ π. Ἀνδρέας Σίντινιεβ, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν ἐδέχθη τὴν ἔνωσιν μετὰ τῶν Ρουμάνων καὶ ἐξεγέλασεν τὸν π. Σεραφεῖμ τῶν Καρπαθίων Ὅρων νὰ χειροτονηθῇ παρὰ τοῦ Κηρύκου καὶ τοῦ Ρουμάνου Ἐπισκόπου Γεροντίου.